

lunde skal holde stærkt fast paa. Jeg tror i Virkeligheden, at det er noget, som meget sjældent vil passere. Særlig kunde det maaske tænkes, naar et Routeskib gaar bort eller lider Skade, og det gælder om hurtigt at finde Erstatning paa denne Route, at der ikke kan findes disponible danske Skibe i Øjeblikket, og at man derfor maa gaa til at leje et fremmed Skib. Men saadanne Tilfælde ville i det hele taget forekomme saa sjældent, at det ikke vil volde Vanskelighed enten at formulere Forslaget saaledes, at Dobbeltforsikring af Besætningen er absolut udelukket, eller maaske helt lade dette Punkt fare.

Det ærede Medlem omtalte derefter Udtrykket, der findes i Lovforslaget, om „Kvinder og umyndige Personer“. Ganske det samme findes i den gældende Lov for Industriforsikringen, og jeg kan ikke se, at det i mindste Maade kan volde Kvinder nogen Møn, at de ved dette „og“ blive føjede sammen med „umyndige Personer“. Man siger jo ogsaa „Mænd og Kvinder“, uden at man derfor sætter Mænd i Klasse med Kvinder. Derimod er det noget andet, om man muligvis helt skulde opgave denne Særstilling for Kvinder, at det er Arbejderforsikringsraadet, der fastsætter, om de skulle have Summen udbetalt, eller om de skulle have en Livrente i Stedet. Selvfølgelig kan det, naar f. Eks. en Dampskibsjomfru kommer til Skade, meget vel tænkes, at hun har akkurat samme Dygtighed til at tage Bestemmelse om, hvordan hun bedst kan anvende sin Erstatningssum, som f. Eks. den Fyrbøder, der kommer til Skade, men jeg har dog ment, at man helst burde blive ved Bestemmelsen i Ulykkesforsikringsloven af 1898 paa dette Omraade, saaledes at Arbejderforsikringsraadet her har et vist Indseende og kan tage Beslutning med Hensyn til Anvendelsen.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Redning af Menneskeliv, idet dette jo opføres blandt de Arbejder, der kunne falde for paa Søen, og som falde med ind under Forsikringen. Det ærede Medlem frygter for, at man kunde gøre Rederne betænkelige ved at foretage saadanne Redningsforsøg, naar Erstatningspligt indtraadte i det Tilfælde, at nogen af de Folk, der vare sendte ud for at foretage Redningsforsøg, omkom. Jeg tror dog ikke, der er Anledning til at nære en saadan Frygt. Der er allerede nu, naar et Skib udsender Mandskab og Baad for at bjerge fra et Skib, der er i Nød, en betydelig Risiko derved, at Skibet udsætter

sig for at miste Mandskab; det er maaske paa Vej paa en længere Rejse, hvorunder Tabet af nogle Mand vilde være meget generende, men det viser sig altid, at et saadant Hensyn ikke gør sig gældende, det tænker man ikke paa, naar det gælder at komme Mennesker i Livsfare til Hjælp. Erstatningspligten vil jo heller ikke medføre nogen særlig Udgift for Rederne. Det kan ikke tænkes, at Dampskibene, der ere henviste til at kunne forsikre sig i private Selskaber, skulle kunne opnaa billigere Præmier, om det bestemtes, at hvis nogen omkommer under Forsøg paa at redde Mennesker, er der ingen Erstatningspligt, det tror jeg ikke, der bliver Tale om. For Sejlskibes Vedkommende er det vist, at naar der er gensidig Forsikring, og to Mennesker omkomme paa en Gang, saa er der her to Skader at betale, men i det hele vil det spille en saa lille Rolle, at jeg tror, vi meget vel kunne lade det staa. Det er nærmest sat for at minde om, at medens der ellers, paa Industriforsikringens Omraade, ophører at være Forsikring, naar man begiver sig udenfor Arbejdspladsen, til et Arbejde, der ikke direkte hører under Virksomheden, saa er det for saa vidt anderledes her. Det er fundet naturligt at slaa fast, at Redning af skibbrudne kan falde med ind under Sømandens Gerning, saa at der ogsaa her er Forsikringspligt og Forsikringsret.

Dernæst er der Spørgsmaalet om de 10 pCt., som blev fremdraget af samme ærede Medlem og ligeledes af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen). Ganske vist, her er en Forandring fra, hvad der gælder for Industriens Vedkommende, det er en lille Lempelse for Arbejdsgiverne, som jeg har fundet mig foranlediget til her at optage. Man maa erindre, at Rederne i Forvejen have forskellige Forpligtelser over for Mandskabet ved Ulykkestilfælde, Sygdom o. s. v., som ikke paahvile Arbejdsgiverne til Lands, men Reglen er dog væsentlig optagen, fordi det viser sig, at Fastsættelsen af Erstatningsbeløb paa under 10 pCt. virkelig volder betydelige Vanskeligheder i Forsikringsraadet. Man kommer her ind paa et Skøn, som det er grumme vanskeligt at træffe. Hvad vil det sige, at en Mands Arbejdsevne er bleven varig nedsat med 5 pCt.? Hvorledes kan det fastsættes af Forsikringsraadet, at den Mand, der er kommen til Skade, nu fremtidig kun har $\frac{19}{20}$ af den Arbejdsevne, han hidtil havde? Man kommer ind paa et Skøn, som det